

**ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ
ต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี**
**The Results of Group Advisement on Motivational Interviewing
to Responsibility for Undergraduate Students**

กฤษณะ เรืองสูงเนิน

Kitsana Roengsungnoen

อาจารย์ กลุ่มสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตชุมพร
Lecturer, Educational Psychology Department, Thailand National Sports University
e-mail: Kitsana14559@gmail.com

Received: June 17, 2021, Reviewed: June 24, 2021, Revised: July 1, 2021, Accepted: July 8, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนก่อนและหลังเข้าร่วมทดลอง 2) เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของกลุ่มทดลอง ตัวอย่างที่ใช้การศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตชุมพร ที่ได้คะแนนความรับผิดชอบในการเรียนระดับน้อยและสมัครใจเข้าร่วมการทดลองจำนวน 12 คน โดยใช้เครื่องมือประกอบด้วย โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษา และแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษา การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Wilcoxon Sign - Rank และ Test Mann - Whitney U test

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองหลังเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ
- 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม
- 3) นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีคะแนนความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม, การสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ, ความรับผิดชอบในการเรียน

Abstract

The objectives of the study were 1) to compare learning responsibility before and after participating in the experiment, 2) to compare learning responsibility between the experimental group and the control group, and 3) to compare learning responsibility after the experiment and the follow-up period of the experimental group. The example of this study was the first-year undergraduate students of the Faculty of Education, National Sports University Chumphon Campus who received a low-level score of responsibility for learning and voluntarily participated in the experiment of 12 people. The tools used to consist of Interview-based group counseling program to motivate students to take responsibility for their studies and student responsibility measurement form. Data analysis using statistics Arithmetic mean Standard deviation, Wilcoxon Sign-Rank and Mann-Whitney U test.

The results of the research showed that:

1) Experimental undergraduates after participating in group consultations with interviews to enhance motivation have higher scores of study responsibilities than before, and they participate in group counseling with interviews to strengthen motivation.

2) The experimental undergraduates he participated in group consultations with interviews to strengthen motivation had higher scores of study responsibilities than the control group students.

3) The experimental undergraduate students who participated in the group consultation with interviews to reinforce the motivation for the responsibility of studying in the post-trial phase and the follow-up phase had different.

Keywords: Group Counseling, Group Interviewing to Enhance Motivation, Responsibility in Learning

บทนำ

ประเทศไทยมีพัฒนาการในการจัดการศึกษามาอย่างต่อเนื่อง จนนำไปสู่ความก้าวหน้าและความสำเร็จหลายด้าน แต่ยังมีช่องว่างหรือจุดอ่อนที่ต้องเร่งแก้ไขอยู่หลายเรื่อง โดยเฉพาะเมื่อต้องเผชิญกับแนวโน้มการ

เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในศตวรรษที่ 21 ไม่ว่าจะเป็นความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ การแข่งขันทางเศรษฐกิจกับประเทศต่าง ๆ ในเวทีโลก (สถาบันวิจัยเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา. 2564) ส่งผลให้สังคมไทยมีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ส่งผลทำให้นักเรียนและนักศึกษาไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ทำให้เกิดความรู้สึกเครียด กังวล ท้อแท้ หดพลังในการเรียน และแรงจูงใจในการเรียน (เลขาธิการสภาการศึกษา. 2562) ซึ่งสิ่งเหล่านั้นส่งผลให้นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ คือ การเข้าห้องเรียนสาย ไม่ส่งงานตามเวลาที่กำหนด ไม่ทำการบ้าน คัดลอกงานเพื่อนทำให้ผู้สอนไม่สามารถวัดความรู้และติดตามความก้าวหน้าของนักศึกษาได้ เพราะการส่งงานและการเข้าชั้นเรียนตรงตามเวลาก็เป็นคะแนนเก็บส่วนหนึ่งของนักศึกษาด้วยเช่นเดียวกัน แต่จากพฤติกรรมที่นักศึกษาแสดงออก เช่น การสอบตกบ่อย ๆ เข้ากับเพื่อนในห้องเรียนไม่ได้ และขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ (ธัญญาภรณ์ คำแก้ว. 2562)

ความรับผิดชอบในการเรียน หมายถึง การได้รับการมอบหมายให้รับผิดชอบในหน้าที่เพื่อพัฒนาตนเองไปสู่เป้าหมายตามที่ครูผู้สอน และผู้ปกครองตั้งไว้ เช่น การทำการบ้านและส่งตามเวลาที่กำหนด การตั้งใจเรียนภายในห้องเรียน และร่วมไปถึงการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมชั้นอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ลัดดาวัลย์ เตชะกุง และคณะ. 2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง รูปแบบการเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยสวนดุสิต โดยใช้โปรแกรมสุนทรียสาธก ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนจากการใช้โปรแกรมสุนทรียสาธก ประกอบด้วย 1) การค้นหาประสบการณ์ด้านแรงจูงใจในการเรียน 4 ประเด็น ได้แก่ การเห็นคุณค่าของวิชาชีพพยาบาล ความต้องการพัฒนาตนเอง ความหวังและความภาคภูมิใจของครอบครัว และความต้องการการยอมรับจากสังคม 2) การสร้างภาพฝันที่ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน 2 ประเด็น ได้แก่ การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง และการมีอาชีพที่มั่นคง 3) การออกแบบปัจจัยสนับสนุนให้ภาพฝันประสบความสำเร็จ 2 ด้าน ได้แก่ ด้านจิตใจ ประกอบด้วยกำลังใจจากครอบครัว เพื่อน อาจารย์ และด้านสุขภาพร่างกาย และ 4) กิจกรรมที่ส่งผลต่อความสำเร็จตามภาพฝัน 3 ด้าน ได้แก่ กิจกรรมด้านการเรียน กิจกรรมด้านสุขภาพ และกิจกรรมตามความสนใจของนักศึกษาแต่ละคน จึงน่าจะมีส่วนให้นักศึกษาปรับเปลี่ยนความรู้สึก ทักษะคติ และสามารถเกิดพฤติกรรมที่ดีในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ธัญญาภรณ์ คำแก้ว. 2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียน พบการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนมีคะแนนความรับผิดชอบ ในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม จากงานวิจัยที่กล่าวมานั้น ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์สามารถพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมการทดลอง 2) เพื่อ

เปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของกลุ่มทดลอง งานวิจัยชิ้นนี้คาดหวังว่าจะให้เกิดแรงจูงใจในความรับผิดชอบในการเรียน และเกิดพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสม เช่น การส่งการบ้านตรงต่อเวลา การได้รับงานที่รับผิดชอบส่งตามเวลาที่กำหนด อีกทั้งตั้งใจเรียนและศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในการเรียน เป็นต้น

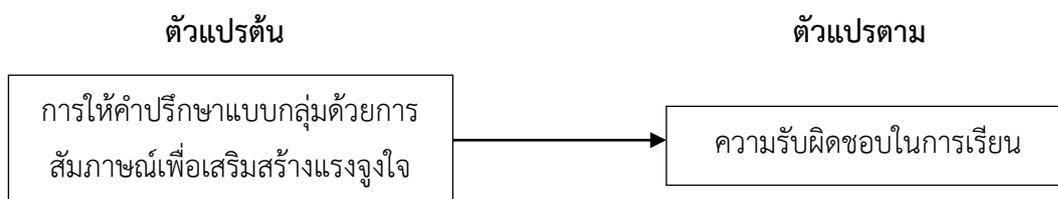
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
3. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของกลุ่มทดลอง

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองหลังเข้าร่วมการทดลองมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่า ก่อนเข้าร่วมการทดลอง
2. ภายหลังจากเข้าร่วมการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรีกลุ่มควบคุม
3. นักศึกษาปริญญาตรีกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีคะแนนความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยทำการทดลองแบบวัดก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยแบ่งเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Pretest Posttest control group design) มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษา ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1/1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตชุมพร จำนวน 30 คน

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษา ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1/1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตชุมพร จำนวน 12 คน การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยให้นักศึกษาจำนวน 30 คน ทำแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษา และเลือกนักศึกษาที่ได้คะแนนความรับผิดชอบในการเรียนระดับน้อยและสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 12 คน หลังจากนั้นใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 6 คน และกลุ่มควบคุม 6 คน จนได้ตามจำนวนที่ผู้วิจัยกำหนด

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น (Independent Variable) การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ความรับผิดชอบในการเรียน

3. เครื่องมือที่ใช้วิจัย

3.1 โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษา ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมขึ้นมาตามแนวคิดการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivational Interviewing : MI) ของ (Prochaska & DiClemente. 1983) ซึ่งสามารถแบ่งโปรแกรมได้จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที – 1 ชั่วโมง ได้แก่ ครั้งที่ 1 การปฐมนิเทศ ครั้งที่ 2 ความมีวินัยในตนเอง ครั้งที่ 3 ความมีวินัยในตนเองและผู้อื่น ครั้งที่ 4 ความกระตือรือร้นในการเรียน ครั้งที่ 5 ความขยันหมั่นเพียรในการเรียน ครั้งที่ 6 การวางแผนและปฏิบัติ ครั้งที่ 7 การติดตามผลการปฏิบัติ และครั้งที่ 8 การยุติการให้คำปรึกษา ซึ่งมีการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการศึกษา จำนวน 5 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00 และนำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษา (Try Out) กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คน โดยให้การปรึกษากลุ่ม จำนวน 3 ครั้ง และปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพก่อนนำไปใช้จริง

3.2 แบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษา พัฒนามาจากแบบวัดความรับผิดชอบในการเรียนของ (ธัญญาภรณ์ คำแก้ว. 2562) เพื่อให้เหมาะสมแก่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งมีองค์ประกอบของ

ความรับผิดชอบในการเรียน 3 ด้าน ได้แก่ ความมีวินัยในตนเอง จำนวน 5 ข้อ ความกระตือรือร้นในการเรียน จำนวน 5 ข้อ และความขยันหมั่นเพียร จำนวน 5 ข้อ รวมข้อคำถามทั้งหมด 15 ข้อ เป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามแบบของ (Likert, 1967) แบ่งเป็น 5 ระดับ ซึ่งแบบวัดทั้งหมดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยในช่วงเดือน 1 มีนาคม – 30 เมษายน 2564 เพื่อดำเนินการตามรูปแบบโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมให้เรียนปกติ จากนั้นเมื่อทำการทดลองเสร็จ กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองทำแบบความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษา นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 โดยใช้การเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมการทดลองของกลุ่มทดลองโดยใช้สถิติ Wilcoxon Sign Rank Test

5.2 โดยใช้การเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ Mann - Whitney U test

5.3 โดยใช้การเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของกลุ่มทดลองโดยใช้สถิติ Wilcoxon Sign Rank Test

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมการทดลองของกลุ่มทดลอง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยใช้สถิติ Wilcoxon Sign Rank Test

กลุ่มทดลอง	Mean	S.D.	Mean Rank	Sum of Ranks	Z	P-value
ก่อนการทดลอง	8.17	1.16	3.50	21.00	-2.271	.03*
หลังการทดลอง	11.83	1.16	.00	.00		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 1 พบว่า ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.17 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.83 และค่า P-value เท่ากับ .03 ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองหลัง

เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. ผลการเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ

Mann - Whitney U test

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mean Rank	Sum of Ranks	z	P-value
ก่อนการทดลอง				-2.771	.00*
กลุ่มทดลอง	6	9.33	56.00		
กลุ่มควบคุม	6	3.67	22.00		
รวม	12				
หลังการทดลอง				-2.918	.00*
กลุ่มทดลอง	6	9.50	57.00		
กลุ่มควบคุม	6	3.50	21.00		
รวม	12				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 9.33 และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 3.67 อีกทั้งหลังการทดลองของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 9.50 และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 3.50 ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3. ผลการเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของกลุ่มทดลอง

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความรับผิดชอบในการเรียนระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของกลุ่ม

ทดลองโดยใช้สถิติ Wilcoxon Sign Rank Test

กลุ่มทดลอง	Mean	Mean Rank	Sum of Ranks	Z	P - value
หลังการทดลอง	11.83	1.00	1.00	-1.00	.31*
ระยะติดตามผล	12.00	.00	.00		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 11.83 และมีค่าเฉลี่ยระยะติดตามผลเท่ากับ 12.00 นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีคะแนนความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองหลังเข้าร่วมการทดลองมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่า ก่อนเข้าร่วมการทดลอง

ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองหลังเข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 อาจเป็นเพราะว่า สมาชิกในกลุ่มมีสัมพันธภาพที่ดีแก่กัน ทำให้เกิดความสบายใจและไว้วางใจซึ่งกันและกัน ส่งผลให้สมาชิกภายในกลุ่มมีความกล้าที่จะแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรื่องความรับผิดชอบในการเรียน และร่วมแสดงความคิดเห็นเพื่อหาทางออกร่วมกันได้อย่างที่สมาชิกกลุ่มตั้งเป้าหมายไว้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (จิตรา เสริมศรี. 2559) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการพัฒนาปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยการสร้างความไว้วางใจ การยอมรับ และการเข้าใจซึ่งกันและกัน เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้ร่วมกันหาวิธีการแก้ไขปัญหาที่ดีที่สุดของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Fakhrudin Mutakin. 2016) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของการให้คำปรึกษาแบบสั้น ๆ โดยมุ่งเน้นการแก้ปัญหาเพื่อเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนมัธยมต้น ผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบสั้น ๆ สามารถพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของนักเรียนได้

สมมติฐานข้อที่ 2 ภายหลังเข้าร่วมการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่านักศึกษาปริญญาตรีกลุ่มควบคุม

ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 อาจเป็นเพราะว่า กลุ่มทดลองได้รับการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทำให้สมาชิกในกลุ่มได้ทบทวนตนเอง ในเรื่องของความรับผิดชอบในการทำงาน จึงทำให้สมาชิกได้วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาตนเอง แล้วได้ฟังมุมมองความคิดของเพื่อนสมาชิกในกลุ่มที่แสดงความคิดเห็นร่วมกัน เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาให้กับตนเองที่เหมาะสมตามศักยภาพของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ

(ชัยพร พงษ์พิสันต์รัตน์. 2562) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกระบวนการกลุ่มที่ให้ความช่วยเหลือบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การปรึกษาในการช่วยเหลือให้บุคคลมีความเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง มีความกล้าที่จะเผชิญความจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเอง มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง รู้จักตั้งเป้าหมายในการแก้ปัญหา และมีความพยายามที่จะทำให้ตนเองบรรลุเป้าหมายนั้น เน้นการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเอง และเกิดการเรียนรู้ผลที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมในปัจจุบันของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ธัญญาภรณ์ คำแก้ว. 2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียน พบการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลองหลังเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียน สูงกว่าก่อนเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียน 2) กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนมีคะแนนความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม และ 3) กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนในระยะหลังการทดลองและ ระยะติดตามผลมีคะแนนความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 นักศึกษาปริญญาตรีกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีคะแนนความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

ผลการศึกษา นักศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีคะแนนความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 อาจเป็นเพราะว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถพัฒนาให้สมาชิกกลุ่มที่เข้าการให้คำปรึกษาได้คิดวิเคราะห์ถึงสาเหตุร่วมกันกับสมาชิกภายในกลุ่ม เพื่อให้สามารถพัฒนาตนเองไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วยกันกับสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (กฤษณะ เรืองสูงเนิน. 2564) กระบวนการให้คำปรึกษากลุ่มจะเน้นสร้างสัมพันธ์ภาพของสมาชิกภายในกลุ่ม เพื่อให้ครอบคลุมถึง ประเด็นสำคัญที่จะต้องปฏิบัติร่วมกันในการให้คำปรึกษาเพื่อให้สมาชิกได้พูดอย่างตรงไปตรงมา และแสดงความรู้สึกร่วมกัน อีกทั้งรวมถึงเจตคติของตนเองเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ได้พบเจอ อย่างเปิดเผย มีการใช้ คำถามที่เน้นการแสดงความคิดเห็น มีการวิเคราะห์พฤติกรรมตามโครงสร้างของการให้คำปรึกษา กลุ่มในแต่ละครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (นภิสรา ชาญวิบูลย์ศรี. 2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการปรึกษากลุ่มทฤษฎีปัญญาสังคมต่อพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนิสิตชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เข้ารับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีปัญญาสังคมมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ในกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เข้ารับการปรึกษากลุ่มทฤษฎีปัญญาสังคม มีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลในระดับสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป จากการศึกษาวิจัยในครั้งแสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสามารถพัฒนาให้นักศึกษามีแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบงาน อาจารย์ที่ปรึกษาหรือนักจิตวิทยา และนักแนะแนวควรนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีนำไปใช้เพื่อพัฒนานักศึกษา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความมุ่งมั่นในการเรียน เจตคติในการรับผิดชอบงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และความเครียดในการเรียน
2. ควรมีการติดตามผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นระยะอย่างต่อเนื่องเช่น ระยะ 3 เดือน, 6 เดือน และ 1 ปี เพื่อให้เกิดความคงทนของพฤติกรรมในการรับผิดชอบในการเรียน
3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การสำรวจ การวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยรูปแบบผสมผสาน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณะ เรืองสูงเนิน. (2564). เอกสารประกอบการสอน รายวิชา กศ 052013 จิตวิทยาสำหรับครู. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตชุมพร.
- จิตรา เสริมศรี. (2559). ผลของการปรึกษากลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชัยพร พงษ์พิสันต์รัตน์. (2562). การพัฒนาโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงเพื่อลดความเหนื่อยหน่ายในการเรียนของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา. ปริญญานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ธัญญาภรณ์ คำแก้ว. (2562). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วยการสัมภาษณ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นภิสรา ชาญวิบูลย์ศรี. (2562). ผลการปรึกษากลุ่มทฤษฎีปัญญาสังคมต่อพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนิสิตชั้นปีที่ 1. ปริญญาโทวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ลัดดาวัลย์ เตชางกูร และคณะ. (2562). รูปแบบการเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษาพยาบาลมหาวิทยาลัยสวนดุสิต โดยใช้โปรแกรมสุนทรียสาธก. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.
- เลขาธิการสภาการศึกษา. (2562). ข้อเสนอปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 (พ.ศ.2552 - 2561). กรุงเทพฯ: พรินทวาทกราฟฟิค.
- สถาบันวิจัยเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา. (2564). สถานการณ์การศึกษาไทยที่ควรรู้ เพื่อเป้าหมายการศึกษาที่ยั่งยืน. [ออนไลน์]. ได้จาก: <https://research.eef.or.th/%E0%B8%AA%96%E.com> [สืบค้นเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2564].
- Fakhrudin Mutakin. (2016). Efektivitas Konseling Ringkas Berfokus Solusi Untuk Meningkatkan Tanggung Jawab Belajar Siswa Smp. Jurnal Pendidikan: Teori, Penelitian, Dan Pengembangan.
- J. O., & DiClemente, C. C. Prochaska. (1983). Stages and processes of self-change of smoking: Toward an integrative model of change. Journal of Consulting and Clinical Psychology.
- Rensis Likert. (1967). The Method of Constructing and Attitude Scale. New York: Wiley & Son.